

Hai Câu Chuyện Sống ở Đồi

Trích từ "Từ Mỹ về Rừng Thăm Bạn" của Lâm Chương

Truyện một:

Có một thương gia giàu có, hay đi buôn bán nhiều nơi, gom góp những vật quý trong thiên hạ về làm của riêng. Trong số những vật quý này, có con sáo biết nói tiếng người. Một hôm, người thương gia nói với con sáo rằng: "Sáo ơi, ta có việc sắp đi ngang qua quê hương thuở trước của mày. Vậy, mày có gì nhắn cho bạn cũ ở đó, ta chuyển lời cho?" Con sáo nói: "Ông chủ làm ơn cho tôi gửi lời thăm các bạn, và hỏi chúng có nhắn gì cho tôi hay không?" Khi đến quê hương của con sáo, người thương gia ngước nhìn lên vòm cây, nơi có đàn sáo đang đậu, ông nói: "Đàn sáo ơi, con sáo quý của nhà ta, gửi lời thăm chúng bây và hỏi chúng bây có nhắn lại lời gì cho nó hay không?" Đàn sáo im lặng. Người thương gia đứng chờ một lúc. Và lạ thay, từ trên cây, đàn sáo rớt xuống chết hàng loạt.

Quý vị đang đọc, Có ai đoán được lý do không? Tại sao đàn sáo bỗng chết hết vậy?

Người thương gia trở về, con sáo của ông hỏi: "Ông chủ ơi, các bạn tôi thế nào?"

Người thương gia nói: "Ta đã chuyển lời thăm của mày, hỏi chúng có nhắn gì cho mày không, chúng chỉ im lặng. Và sau đó rớt xuống chết như bị lời trù rủa ghê gớm." Ngày hôm sau, người thương gia thấy con sáo quý của mình nằm chết trong chuồng. Ông xách con sáo vắt ra ngoài như một thứ đồ bỏ. Bỗng, con sáo vỗ cánh bay đi mất, trước sự ngạc nhiên của người thương gia. A, Thì ra nọ ngộ được lời nhắc của các bạn. Đàn sáo kia cũng chẳng có chết; chúng chỉ giả vờ rớt xuống chết để gửi lời chỉ dẫn cho con sáo còn trong lồng, chỉ bằng cách giả chết mới thoát khỏi cảnh "cá chậu chim lồng."

Triết lý rất hay nhưng tác giả không nói ra, người đọc thoáng qua sẽ không thấy được cái triết lý tiềm ẩn trong bài. Vậy ý nghĩa câu chuyện ở chỗ nào?

Giải thích: con sáo bị nhốt trong lồng vì nó có giá trị. Giả chết là một cách đánh lừa người thương gia, rằng nó không còn giá trị nữa. Nhờ thế mà nó thoát được sự giam cầm.

Ví như: **Trong chế độ CS ưu việt, người nào tỏ ra có giá trị, sẽ bị theo dõi dòm ngó. Nếu không dùng được, họ tiêu diệt, chứ không cho sống. Tốt nhất là giả ngây khờ, chẳng ai thèm để ý, sẽ được yên thân.**

Truyện hai:

Trong một buổi lâm triều, sứ giả của một nước láng giềng dâng tặng nhà vua ba bức tượng hình người và xin cho biết bức tượng nào giá trị nhất. Nhà vua và cả đám quần thần cầm lên, ngắm soi hoài, thấy ba bức tượng đều giống nhau, trọng lượng cũng bằng nhau, khó mà phân định bức tượng nào giá trị nhất. Cuối cùng, vua cho truyền rao trong dân chúng, tìm người thông minh giúp vua giải quyết vấn đề ba bức tượng.

Khi nghe chuyện này, có một nông dân cầm theo ba cọng rơm, lên đường đến kinh đô, xin vào yết kiến nhà vua để tìm hiểu giá trị của ba bức tượng. Anh xỏ cọng rơm vào lỗ tai bức tượng thứ nhất, cọng rơm thông qua lỗ miệng. Anh xỏ cọng rơm vào lỗ tai bức tượng thứ hai, cọng rơm thông qua lỗ tai phía bên kia. Anh xỏ cọng rơm vào lỗ tai bức tượng thứ ba, xỏ đến cuối cọng rơm, nhưng vẫn không thấy thông ra chỗ nào. Anh nông dân cầm bức tượng thứ ba đưa cho nhà vua và nói, đây là bức tượng giá trị nhất.

Vậy hỏi ý nghĩa thế nào?

Nếu không có lời bình giải kiểu Mao Tôn Cương, thì khó mà lãnh hội được cái thâm thúy của người xưa. Câu chuyện trên muốn nói:

- Thứ nhất, tai nghe mà bép xép ra lỗ miệng, thì họa tòng khẩu xuất, nghĩa là tai họa theo cái miệng mà ra.
- Thứ hai, nghe tai này lọt qua tai kia, không nhớ gì cả, là **thứ vô dụng**. Cả hai loại người trên, chẳng giá trị gì.
- Thứ ba, nghe và cất kỹ trong lòng, không nói ra. Đây là loại **người ý tứ kín đáo**.

Như vậy : Sống trong chế độ XHCN ưu việt, **áp dụng Ba Không: không nghe, không thấy, không biết, có thể tránh được nhiều tai vạ.**